

Joan Martín-Royo & Rubén Fernández Aguirre –Homenatge a Felip Pedrell, mestre de mestres

Petit Palau Cambra

Dimarts, 15 d'octubre de 2024 – 19.30 h

Petit Palau

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Joan Martín-Royo, baríton

Rubén Fernández Aguirre, piano

Felip Pedrell (1841-1922)

I part

La chanson du pêcheur

La dernière feuille

Chanson de pirates

Lágrimas

A... cantar

Acuérdate de mí

Masurka (piano sol)

Per pietà bell idol mio

Pria di lasciar la sponda

Dal primo dì

II part

La primavera, op.106

La primavera que a estimar convida
Cada vegada que et veig
De celístia matinera
Mirant d'una viola
No sé què hi ha en ta mirada
Si les floretes de ta finestra
Si alguna nit a despertar venia
D'ençà que per tot, hermosa
Vine, verge beneïda
Quan el sol a ta finestra
Si pogués un sol instant
Cançons d'amor que he dictades

Durada del concert:

Primera part, 45 minuts | pausa de 15 minuts | Segona part, 30 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#lied #patrimonicatalà

Poema

Sarbatana amor

Càntut a tu,
quan vinc dels segles
i em faig carreu
de la pregària,
lliri ignorat, sol furtiu,
bes nascut de l'alimària.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Ha tornat
la flama trobadora,
aquí, de cop,
perquè el temps
és un cercle de seda
que marca el pas del sol
i l'acull de genolls,
per abeurar-s'hi.

Càntut a la vida i dic
l'espurna de la cançoneta,
quan balla el rodamon
de flauta i violí.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Càntut a tu i et duc arreu.
I les esquelles diuen
la cançó que escampa
el goig diví de fer-se nom.
I així, de cop,
tot se'n va i tot retorna
pel tímid corriol
que mena a tu.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Meravellada
canta la fada,
l' enamorada
del fetiller.

Lluís Calvo

Del llibre *Centaures i rossinyols*.

La Pobla de Farnals: Edicions del Buc, 2023.

Comentari

Considerat un dels pares de la musicologia espanyola de finals del segle XIX i continuador d'alguns camins traçats pel seu amic i referent, el també compositor i investigador Francisco Asenjo Barbieri, el tortosí Felip Pedrell i Sabaté (1841-1922) és un dels màxims representants del nacionalisme català i espanyol del seu moment: un intel·lectual que va marcar època i l'orientació musical de les generacions següents en diversos camps musicals, gràcies a una personalitat projectada de manera rizomàtica com a musicòleg, etnomusicòleg, professor, editor, bibliòfil, crític i compositor. Aquesta última faceta va ser la més irregular, tot i conrear bona part de la majoria dels gèneres de la seva època. No obstant, el seu corpus de cançons i *lieder* resulta cabdal per la qualitat predominant de la majoria de les seves peces i per l'herència exemplificadora en la qual es van emmirallar molts dels seus deixebles: Albéniz, Granados, Lamote de Grignon, Millet, Falla, Gerhard o Matilde Escalas. Però, més que amb la seva obra, la forta individualitat de Pedrell va influir amb les idees –majoritàriament encertades i reivindicades per figures com Adolfo Salazar, Higiní Anglès, Josep Subirà, Federico Sopeña i Maria Carratalà.

De les poc més de 160 cançons compostes, el recital d'avui presenta una selecció que ateny les tres primeres etapes creatives segons la delimitació que alguns estudiosos, com Francesc Cortès, han establert en l'evolució pedrelliana: la inicial fins al 1873; una segona, influïda per la *chanson* francesa entre el 1873 i el 1879; seguida de l'assentament del lied català entre els anys 1879 i 1884, i una darrera, d'instauració del lied espanyol. Quelcom que naturalment ve determinat pels processos socials, històrics i culturals de mitjan segle XIX, com la proliferació del Krausisme, que volia insuflar un regeneracionisme d'inspiració liberal, i un contacte molt més directe amb els moderns corrents polítics i ideològics europeus. Músics i poetes van cercar noves motivacions rebutjant el popularisme fàcil i l'andalusisme estereotipat del gènere de saló en el camí per crear un lied hispànic –i també català– equiparable a la lírica alemanya i francesa.

Afavorit pel seu ampli coneixement literari, el 1876 Pedrell tenia escrites una cinquantena de cançons basades en un ampli ventall de literats espanyols, catalans i d'altres països, particularment francesos. Ens consta que a la seva biblioteca hi havia obres de Nerval, Musset, l'epistolari de Berlioz o les traduccions de Shakespeare fetes per Victor Hugo, entre moltes d'altres. Malgrat basar-se en textos francesos, l'ideari musical dels seus primers anys s'assimilava més al germànic. De fet, era un gènere que el propi Pedrell s'entestava a defensar com a *lieder* des del 1871, per diferenciar-lo de la cançó tradicional o popular. Alguns d'aquests *lieder* també van influir en la concepció vocal, melòdica i/o dramàtica de les seves òperes.

Pertanyent a la primera etapa creativa, *La chanson du pêcheur* sobre text de Gautier tracta del lament d'un pescador que plora la pèrdua de la seva estimada damunt l'onatge marítim suggerit pel teclat. Un poema, per cert, que Fauré havia musicat el 1861. I és que, com ha escrit l'investigador i professor Francesc Cortès, aquesta cançó comparteix l'estil de Gounod i una senzillesa i encant melòdics en la fragmentació del text, construcció de frases i alguns processos modulatoris relacionats semànticament amb el text. En aquest sentit, el coneixement de la música forana que tenia Pedrell el convertia en una figura excepcional en el context espanyol. Quelcom extensible a "La dernière feuille", també sobre versos de Gautier i que canta a la tardor dins el mateix cicle *Consolations*, op. 80, i a "Chanson de pirates", que és la cinquena de les dotze *Orientales* (1880), un dels cicles més importants de Pedrell pel gir cap a pinzellades pintoresques i ús de recursos modals mantenint la influència de la *mélodie* francesa.

El caràcter intimista, romàntic i fins i tot schumannian d'aquests dos cicles van ser una conseqüència de les provatures de *Noches de España*, op. 46 (1871) en la fusió de romanticisme, europeisme, essència popular i al qual pertany la senzilla *A... cantar*. Com *Lágrimas* i *Acuérdate de mí*, es basa en poetes espanyols, però destaca pels arpeggiats, els batuts (o *rasgueados*) i alguns acords del piano que recorden els efectes de la guitarra, mentre que la línia vocal no presenta complexitat.

Una altra peça on el teclat suggereix altres instruments és la barcarola “Dal primo di”, on presenta una llarga introducció i una successió d’arpegis imitant l’arpa. Pertany al cicle *Ecos de Italia* (1864) i, com la romança “Per pietà bell idol mio”, combina alguns salts intervàl·lics considerables per a la veu. D’altra banda, l’alegre cançó d’amor a ritme de barcarola “Pria di lasciar la sponda” es basa en textos del poeta i dramaturg Pietro Metastasio (1698-1782), els llibrets del qual havien establert el cànon de l’òpera seriosa durant el segle XVIII.

Enmig, Rubén Fernández Aguirre interpretarà la *Masurca* per a piano sol com a mostra de les diverses peces que Pedrell va compondre durant la dècada dels anys seixanta i va agrupar en algunes col·leccions pensades amb finalitats pecuniàries per publicar en revistes i premsa de divulgació cultural. Aquesta masurca, més aviat breu i en La major, denota certa influència de Chopin i Schubert. Presenta un tema ritmicomelòdic clar a la mà dreta damunt un acompanyament de pulsació senzilla a l’esquerra, tot destil·lant elegància i movent-se en dinàmiques contingudes on els *rubati* i *rallentandi* accentuen l’expressivitat del fraseig dins el tempo *moderato*. De fet, no exigeix virtuosisme, perquè com el propi Pedrell havia confessat sobre la seva producció amb teclat, havia après a tocar-lo amb un clavicordi antic.

La segona part del recital se centra en un dels cicles pedrellians més destacats juntament amb *Lais* i *Orientales: La primavera, op. 106*, del qual el musicòleg especialista en el músic tortosí Francesc Bonastre (1944-2017) va fer-ne una edició crítica publicada l’any 1992. A partir de dotze textos de *Lo reliquiari* de Francesc Matheu (1851-1938), es tracta d’una confessió lírica atractiva per la coherència de la seva unitat estètica, a partir d’una voluntat cíclica de determinats elements motívics i d’un tènue emmirallament wagnerià, però, sobretot, l’ambició d’equiparar-se al nivell i concepte liederístic europeu del seu moment. L’obra presenta un clar influx de la Renaixença i la dimensió històrica determinista de l’autoconsciència cultural canalitzat per un panteisme amorós que canta l’exaltació passional a través de la natura com a metàfora i el seu floriment primaveral que, en paraules del també compositor Joan Magrané, destaquen per “l’excel·lent conducció de veus i l’ús intel·ligent dels acords de setena disminuïda i novena”, a més d’alguns epílegs del piano de considerable extensió.

En resum, el d'avui és un recital únic protagonitzat per dos músics que ja han demostrat un coneixement i compromís amb Pedrell gràcies a un enregistrament que inclou totes aquestes composicions. A més, la iniciativa va suposar la primera gravació mundial de *Chanson de pirates*, *Chanson d'avril*, *Lágrimas*, *Acuérdate de mí*, les tres cançons de Metastasio –i una quarta, *Un addio!*–, tot recordant-nos que, malgrat haver celebrat el centenari de la mort de Pedrell, encara ens en falta molt per estudiar i difondre.

Albert Ferrer Flamarich, musicògraf i historiador de l'art

Palau de la Música Catalana

Palau Òpera

24.10.24

Giuseppe riconosciuto
de Domènec Terradellas
—Vespres d'Arnadí
& Dani Espasa

28.04.25

Il Giustino de Vivaldi
—Accademia Bizantina
& Ottavio Dantone

14.05.25

Tamerlano de Händel
—Freiburger
Barockorchester
& René Jacobs

Palau Grans Veus

11.11.24

Philippe Jaroussky
& Jérôme Ducros

15.02.25

Serena Sáenz
& Vespres d'Arnadí

08.04.25

Diana Damrau, Jonas
Kaufmann & Helmut
Deutsch

09.05.25

Andrè Schuen
& Daniel Heide

Entrades a la venda a palaumusica.cat

Biografies

Joan Martín-Royo, baríton

©Aisi Cravid

Nascut a Barcelona, estudià composició-instrumentació, piano, violí i fagot al Conservatori del Liceu. En l'apartat de cant va ser alumne de la soprano Mercè Puntí i va perfeccionar coneixements amb Carlos Chausson (tècnica vocal) i Marco Evangelisti (repertori). Ha pres part en *masterclasses* impartides per Christa Ludwig, Elisabeth Söderström, Lorraine Nubar, Thomas Quasthoff, Dalton Baldwin, Graham Johnson i Norman Shetler. Actualment treballa amb Didier Laclau-Barrère (tècnica) i amb Arnaud Décarsin (cos i interpretació actoral).

Ha estat guardonat en diversos concursos internacionals. El seu repertori operístic es concentra especialment en Mozart i Rossini, tot destacant-hi els rols mozartians de Fígaro de *Les noces de Fígaro*, Guglielmo de *Così fan tutte*, Masetto de *Don Giovanni*, Papageno de *La flauta màgica*, i pel que fa a l'opus rossinià, els personatges de Dandini de *La Cenerentola*, Macrobio de *La pietra del paragone*, Figaro d'*Il barbiere di Siviglia*, Lord Sidney d'*Il viaggio a Reims* i Don Parmenione de *L'occasione fa il ladro*; a més de molts altres rols que ha interpretat als teatres més prestigiosos del circuit operístic.

Molt actiu en la interpretació del repertori contemporani, ha estrenat les òperes *Jo, Dalí* de X. Benguerel, *Mariana en sombras* i *WOW!* d'A. García Demestres, *El mercader de somnis* de S. Brotons, i els oratoris *The revelation of Saint John* de D. Schnyder i *Contes, tirallongues, jocs i colors* d'A. García Demestres.

Com a liederista ha actuat amb els pianistes Dalton Baldwin, Helmut Deutsch, Pierre Réach, Norman Shetler i Roger Vignoles a la Grosser Saal i a la Wiener Saal del Mozarteum de Salzburg, Leighton House Museum (Londres), Schubertiades de Vilabertran i Barcelona, Fundación Juan March (Madrid), Palau de la Música Catalana...

Els seus enregistraments en CD inclouen *Ànima* (recital d'àries d'òpera amb l'Orquestra del Liceu, publicat per Columna Música), les òperes *Adelgaza en tres días* i *Mariana en sombras* de García Demestres (per al segell D+3), a més d'un dels discos que formen la integral liederística d'Antón García-Abril (Fundación BBVA-Bolamar Ediciones). Les seves aparicions més destacades en DVD són *La pietra del paragone* (Naïve) i *La petite guineu astuta* de Janáček (BBC).

Entre els seus compromisos recents i futurs hi ha, entre d'altres: el paper de comte de *Le nozze di Figaro* al Teatro Real de Madrid, Papageno de *Die Zauberflöte* al Liceu, sota la batuta de Gustavo Dudamel, i el retorn al Châtelet de París.

Ruben Fernández Aguirre, piano

©May Circus

Nascut a Barakaldo (Biscaia), va ser deixeble de Félix Lavilla i es va especialitzar en acompanyament de cantants a Viena i Múnic, a més de rebre consells de Wolfram Rieger.

Pianista habitual de cantants com ara Lisette Oropesa, Ermonela Jaho, Carlos Álvarez, Sabina Puértolas, Nuria Rial, Ismael Jordi, Marina Monzó, Carmen Solís, José Antonio López, Vanessa Goikoetxea, Miren Urbiet, David Alegret, Nancy Fabiola Herrera, Berna Perles, Joan Martín-Royo, Carol García, Carmen Romeu..., també ofereix recitals amb Sonya Yoncheva, Javier Camarena, Martina Serafin, Andreas Schager, Ruth Iniesta, Carlos Chausson, Serena Sáenz, Celso Albelo, Sara Blanch, David Menéndez, Hera Hyesang Park, Jihoon Son, Maite Beaumont, Josep Bros, Measha Brüggergosman, Martin Nusspaumer, Ángeles Blancas...

Igualment, ha actuat al costat de Mariella Devia, Cristina Gallardo-Domâs, Leontina Vaduva, Ainhoa Arteta, María Bayo, Mariola Cantarero, María José Montiel o Isabel Rey, entre d'altres.

Ha actuat a la majoria de teatres i festivals de l'Estat, i així mateix a la Staatsoper i Musikverein de Viena, ROF de Pesaro, Savonlinna i Bregenz Festival, Sala Txaiovski de Moscou, Smetana Hall de Praga, Opernhaus de Zúric, Gulbenkian de Lisboa, Bulgaria Hall de Sofia, Slovak Radio Bratislava, Budapest Opera, Carnegie Hall de Nova York, Arts Center de Seül, Teatro Solís de Montevideo, Usina del Arte, CCK de Buenos Aires, Guadalajara, Álamos Sonora, Dubai, Damasco, Alger...

Participa com a acompanyant en cursos i classes magistrals de T. Berganza, R. Scotto, J. Aragall, I. Cotrubas, R. Vargas i F. von Stade. Ha estat pianista oficial del concurs Operalia (presidit per Plácido Domingo) i jurat dels concursos internacionals de Cant de Bilbao, Logronyo i Bogotá. Defensor del patrimoni musical, ha recuperat les cinc òperes de saló del sevillà Manuel García i entre la seva discografia destaquen *Granados songs integral*, *Carlos Álvarez live in La Monnaie*, *Canciones en la Alhambra*, *Ametsetan*, *Carneriana*, *La seduzione*, *Los cisnes en Palacio* i *Pedrell songs* (Ibs), integral de cançons d'Antón García Abril (Bolamar Music) i *Ensueños* (AIM Records). Patró d'Honor de la Fundació Victoria de los Ángeles, l'any 2010 va rebre el Premio Ópera Actual “*per la seva dedicació a la lírica i el prestigi creixent que està assolint en aquest camp*”.

Textos

Felip Pedrell (1841-1922)

La chanson du pêcheur – La cançó del pescador

Text de Théophile Gautier (1811-1872)

Ma belle amie est morte:
Je pleurerai toujours;
Sous la tombe elle emporte
Mon âme et mes amours.
Dans le ciel, sans m'attendre,
Elle s'en retourna;
L'ange qui l'emmena
Ne voulut pas me prendre.
Que mon sort est amer!
Ah! sans amour, s'en aller sur
la mer!

*La meua bella amiga ha mort:
ploraré eternament;
sota la tomba s'emporta
la meua ànima i els meus amors.
Al cel, sense esperar-me,
ella ha tornat;
l'àngel que se la va endur
no se'm va voler emportar.
Com n'és d'amarg el meu destí!
Ah!, partir al mar sense amor!*

La blanche créature
Est couchée au cercueil.
Comme dans la nature
Tout me paraît en deuil!
La colombe oubliée
Pleure et songe à l'absent;
Mon âme pleure et sent
Qu'elle est dépareillée.
Que mon sort est amer!
Ah! sans amour, s'en aller sur
la mer!

*La blanca criatura
descansa al seu taüt.
A la natura,
tot sembla estar de dol.
El colom oblidat
plora i somia amb l'absent;
la meua ànima plora i sent
que està esquinçada.
Com n'és d'amarg el meu destí!
Ah!, partir al mar sense amor!*

Sur moi la nuit immense
S'étend comme un linceul;
Je chante ma romance
Que le ciel entend seul.
Ah! comme elle était belle,
Et comme je l'aimais!
Je n'aimerai jamais
Une femme autant qu'elle.
Que mon sort est amer!
Ah! sans amour, s'en aller sur
la mer!

*Sobre mi, la immensa nit
s'estén com un mantell fúnebre;
canto la meva romança
que només el cel escolta.
Ah!, que bella que era,
i quant l'estimava.
Mai estimaré una dona
tant com l'estimava a ella.
Com n'és d'amarg el meu destí!
Ah!, partir al mar sense amor!*

La dernière feuille — La darrera fulla

Text de Théophile Gautier

Dans la forêt chauve et
rouillée
Il ne reste plus au rameau
Qu'une pauvre feuille oubliée,
Rien qu'une feuille et qu'un
oiseau,

*Al bosc desposseït i rovellat,
només queda a la branca
una pobra fulla oblidada,
una fulla i un ocell.*

Il ne reste plus dans mon âme
Qu'un seul amour pour y
chanter;
Mais le vent d'automne qui
brame
Ne permet pas de l'écouter.

*A la meva ànima només hi
queda
un únic amor per cantar;
però el vent de tardor que brama
no permet d'escoltar-ho.*

L'oiseau s'en va, la feuille
tombe,
L'amour s'éteint, car c'est
l'hiver.
Petit oiseau, viens sur ma
tombe
Chanter, quand l'arbre sera
vert.

*L'ocell se'n va, la fulla cau,
l'amor s'esvaeix, ja que és
hivern.
Petit ocell, vine a la meva tomba
a cantar quan l'arbre reverdeixi.*

Chanson de pirates — Cançó de pirates

Text de Victor Hugo (1802-1885)

Nous emmenions en
esclavatge
Cent chrétiens, pêcheurs de
corail ;
Nous recrutons pour le sérail
Dans tous les moûtiers du
rivage.
En mer, les hardis écumeurs !
Nous allions de Fez à
Catane...
Dans la galère capitane
Nous étions quatre-vingts
rameurs.

On signale un couvent à terre.
Nous jetons l'ancre près du
bord.
A nos yeux s'offre tout
d'abord
Une fille du monastère.
Près des flots, sourde à leurs
rumeurs,
Elle dormait sous un platane...
Dans la galère capitane
Nous étions quatre-vingts
rameurs.

—La belle fille, il faut vous
taire,
Il faut nous suivre. Il fait bon
vent.
Ce n'est que changer de
couvent.
Le harem vaut le monastère.
Sa hauteesse aime les
primeurs,
Nous vous ferons
mahométane... —.
Dans la galère capitane
Nous étions quatre-vingts
rameurs.

*Ens vam endur com a esclaus
cent cristians, pescadors de
corall;
estàvem reclutant per al serrall
en tots els monestirs de la costa.
Al mar, valents corsaris!
Anàvem de Fes a Catània...
A la galera capitana
érem vuitanta remers.*

*Divisem a la terra, un convent.
Ancorem prop de la riba.
La primera cosa que veiem
fou una noia del monestir.
Prop de les ones, sorda a la
remor,
dormia sota un plàtan...
A la galera capitana
érem vuitanta remers.*

*—Bella noia, has de callar,
ens has de seguir. El vent és
favorable.
Tant sols es tracta de canviar de
convent.
L'harem bé val el monestir.
A sa altesa li encanten les
novetats,
et farem mahometana...—.
A la galera capitana
érem vuitanta remers.*

Elle veut fuir vers sa chapelle.
— Osez-vous bien, fils de
Satan ? —
— Nous osons—, dit le
capitan.
Elle pleure, supplie, appelle.
Malgré sa plainte et ses
clameurs,
On l'emporta dans la tartane...
Dans la galère capitane
Nous étions quatre-vingts
rameurs.

Plus belle encor dans sa
tristesse,
Ses yeux étaient deux
talismans.
Elle valait mille tomans ;
On la vendit à sa hauteesse.
Elle eut beau dire : Je me
meurs !
De nonne elle devint sultane...
Dans la galère capitane
Nous étions quatre-vingts
rameurs.

Va voler fugir desesperada.
—Com goseu, fills de Satanàs?—
—Gosem—, respongué el capità.
Va plorar, suplicar, xisclar.
Malgrat la seva queixa i els seus
crits,
ens l'enduguerem a la tartana...
A la galera capitana
érem vuitanta remers.

Encara més bella en la seva
tristesa,
els seus ulls eren dos talismans.
Valia mil tomans;
la vam vendre a sa altesa.
Va dir en va: m'estic morint!
Va passar de ser monja a ser
soldana...
A la galera capitana
érem vuitanta remers.

Lágrimas

Text de Juan Toro

Pregunté una vez a mi bella
si esperanzas le daba a mi amor
y al hacerme feliz, una lágrima,
una lágrima, de placer por mi rostro corrió!

Transcurrieron veloces los años
y con ellos mi dicha se fue,
y el recuerdo fatal de esa lágrima
otra lágrima arranca a mi ser.

A... cantar

Text de Guillermo Blest Gana (1830-1920)

Vuela, vuela, suspiro del alma mía,
hasta la tierra hermosa donde ella habita,
hasta esa tierra de donde me arrojaron
crudas, crudas tormentas.

Como las golondrinas cruza los mares,
hallarás en su seno grato hospedaje.
Vuela, suspiro: ¡verás cuando tú llegues
que no la olvido!

Acuérdate de mí

Text de J. Verger

Cuando te arrulle el sueño
en lecho de jazmines
y el ángel de tu guarda,
posado sobre ti,
te manda mil visiones
de alados serafines,
y sueños con la gloria,
¡acuérdate de mí!

Cual tórtola que gime,
errante y solitaria,
si cruzas por el valle
donde mi amor te dí,
cuando al morir el día,
tu virginal plegaria
eleves a los cielos,
¡acuérdate de mí!

Per pietà bell idol mio — Per pietat, la meva bella musa

Text de Pietro Metastasio (1698-1782)

Per pietà, bell'idol mio,
non mi dir ch'io sono ingrato;
infelice e sventurato
abbastanza il Ciel mi fa.
Se fedele a te son io,
se mi struggo ai tuoi bei lumi,
sallo amor, lo sanno i Numi
il mio core, il tuo lo sa.

*Per pietat, la meva bella musa,
no em diguis que soc ingrát;
dissortat i desafortunat,
ja en tinc prou amb el Cel.
Si et soc fidel,
si em consumeixo davant el teu
fulgor,
sàpigues amor que ho saben els
déus,
ho sap el meu cor, i també ho sap
el teu.*

Pria di lasciar la sponda – Abans d'abandonar la riba

Text de Pietro Metastasio

Pria di lasciar la sponda,
il buon nocchiero imita;
vedi se in calma è l'onda,
guarda se chiaro è il dì.

*Abans d'abandonar la riba,
imita el bon timoner;
observa si l'onada està
tranquil·la,
mira si el dia és clar.*

Voce dal sen fuggita
poi richiamar non vale;
non si trattien lo strale,
quando dall'arco uscì.

*La veu que va fugir del pit
ja no es pot tornar a convocar;
la fletxa no s'atura,
un cop l'arc s'ha disparat.*

Dal primo dì – Des del primer moment

Text de Pietro Metastasio

Dal primo dì ch'io vide
il vago tuo semblante
io ne diveni amante
e me va forte il cor.

*En el moment en què que vaig
veure
el teu encisador semblant,
em vaig convertir en amant
i el meu cor batega fort.*

Per me non ve' nel mondo
beltà che m'inmora
ne mai trovai finora
chi rassomiglia te.

*Per mi, no hi ha al món
bellesa que m'enamori,
ni he trobat fins ara
algú que s'assembli a tu.*

Tutti i pensieri miei
formano un vago oggetto,
sol trovo nel mio petto
l'immagine di te.

*Tots els meus pensaments
formen una imatge vaga,
només trobo al meu pit
la teva imatge.*

Dirte vorrei che t'amo
ma temo il tuo rigore,
vorrei parlar d'amore
ma mi convien tacer.

*Voldria dir-te que t'estimo,
però temo la teva severitat,
voldria parlar-te d'amor,
però em veig obligat a callar.*

La primavera, op.106

Text de Francesc Matheu (1851-1938)

La primavera que a estimar convida

La primavera que a estimar convida
ja ha retornat al món.
Guaita, guaita ma vida:
sadolla de perfum,
retrau la flor ses colorides gales,
i bat l'ocell adelerat les ales,
banyant-se en una atmosfera de llum.

Canta l'ocell cançons enamorades
i omple la terra
amb ses brollants passades
d'un cant sempre novell;
a ses notes esclata la poncella
exhala enamorada la flor bella
tèbies olors embriagant l'ocell.

La mà secreta que desclou la rosa
i en cada bec una harmonia posa,
ha esponcellat mon cor.
Vine estimada, que l'amor ens crida:
jo amb mes cançons
te donaré ma vida;
tu dona'm el perfum de ton amor.

Cada vegada que et veig

Cada vegada que et veig,
jo no sé dir el que em passa,
que tota una tempestat
per les venes se m'escampa.
Es remou mon pensament,
dobla el cor ses bategades,
mos sentiments adormits
reviuen com una flama;
i amb la veu nuada al coll,
sens confegir una paraula,
et veig passar... i no sé més,
que seguir-te amb la mirada.

De celístia matinera

De celístia matinera
hi ha en ta cara els colors bells
i un oreig de primavera riu
i juga en tos cabells.
En tos ulls i en ta mirada
tot un cel hi veig brillar
i és ta boca regalada
pom de flors a mig badar.
Per ton pit moltes vegades
palpita un moviment
voluptuós, com les onades,
d'un mar que reinfla el vent.
I el teu cor... jo no sé, hermosa,
què deu haver-hi en ton cor.
El meu és font delitosa
de sentiment i d'amor.

Mirant d'una viola

Mirant d'una viola
el cutis blau i respirant sa flaire,
sent amb un goig suavíssim
el cor remoure's i estremir-se l'ànima.
En aixecar la vista
del cel immens fins a la volta blava,
com un colom, ma pensa
sent estufar-se i desplegar les ales.
I amb quin plaer més íntim
el pensament i l'esperit naufraguen
i es dilata la vida
en el blau de tos ulls, oh ma estimada!...

No sé què hi ha en ta mirada

No sé què hi ha en ta mirada,
que en mirar-te fit a fit
me sent l'ànima embriagada,
com si una dolça alenada
de maig inundés mon pit.
Sent la tènue esgarrifança
d'un plaer sempre novell,
i sembla que, liquidant-se ta mirada
va infiltrant-se per de sota de ma pell.

Va barrejant-se furtiva
per ma sang, a borbollons
de ple dintre el cor m'arriba
i un temporal m'hi reviva
de plaers i aspiracions.
Llavors mon voler acaba,
d'un bull intern soc vençut,
i per mes venes s'esbrava
tot el foc, tota la saba
de m'ardenta joventut.

Mon seny delirant t'invoca,
reboten mes pulsacions
com un poltre que es desboca,
i de mon cor a ma boca
hi ha un remolí de petons.

Si les floretes de ta finestra

Si les floretes de ta finestra
se't doblegaven amb llanguiment,
les cuidaries tan amorosa
que reviurien per ser a prop teu.
Si s'arrupia dintre la gàbia
l'ocell que et canta tan dolçament,
l'acotxaries en ton pit verge,
el revindries amb ton alè.
I jo que amant-te, visc de ta vida,
que em moriria si no et vegés,
jo, vida meva, jo tinc enveja
de les floretes i de l'ocell.

Si alguna nit a despertar venia

Si alguna nit a despertar venia
ton dèbil primer son,
palpitant pels cristalls de ta finestra,
misteriosa remor;
si t'arribava una veu trista,
com d'un ocell que es mor,
o un sospir apagat, o un batre d'ales,
o un trepig temerós;
no t'espantis: serà que va a trobar-te
mon pensament ditxós...
Si alguna nit el sents, obre-li, hermosa,
de bat a bat ton cor.

D'ençà que per tot, hermosa

D'ençà que per tot, hermosa,
vaig cercant-te inútilment,
tinc una idea anguniosa
que em rosega el pensament.

Si tu estiguessis malalta,
si estiguessis en ton llit,
sense rosor en ta galta
i amb greu panteix en lo pit;

de ta cabellera solta
plàcidament apartant
les onades, o tal volta
febrosa desvariejant;
potser d'un cruel deliri
sofrint l'horrible maror
i jo, sens poder venir-hi,
passant sota el teu balcó!

Sentir el dubte que es renova,
i no poder al teu costat
respirar l'aire en ta alcoba,
que tu hauries respirat;
seguint de ta malaltia
el curs, segon per segon;
el bull de ta fantasia
contenint sobre ton front;
i contant les bategades
de ton pols que, en batre fort,
amb mil corrents inflamades
ressonaria en mon cor...!

Vine, verge beneïda

Vine, verge beneïda,
vine a exaltar mon amor,
que un cel floreix en mon cor
i se'm transforma la vida
amb ta bella joventut,
amb tos llavis que em somriuen
amb tos ulls...! I encara diuen,
que el Paradís és perdut...!

Quan el sol a ta finestra

Quan el sol a ta finestra
vingui cada dematí
per dar-te alegre el bon dia,
com els ocells en el niu;
mentre vagis despertant-te,
pensa en mi.

Quan prop del balcó t'asseguis
posant-te a brodar o cosir,
o donant entre tos llavis
a l'ocell un gra de mill;
més que en l'ocell i la tela,
pensa en mi.

Quan el sol vagi a la posta
i comenci a entrar la nit,
i darrere les muntanyes
contemplis la llum morint;
en ton balcó recolzada,
pensa en mi.

Quan els ulls vagin cloent-se't
i el pensament defallint,
i el misteri i l'ombra voltin,
com un sagrari, el teu llit;
mentre vagis adormint-te,
pensa en mi.

Si pogués un sol instant

Si pogués un sol instant
contra mon pit *apretar-te*,
mos llavis a sobre els teus,
ma mirada en ta mirada!
I entre tos braços captiu,
sentir desmaiar-se l'ànima,
i veure llanguir tos ulls,
i expirar sobre ta falda...!

Cançons d'amor que he dictades

Cançons d'amor que he dictades,
de dintre mon cor eixiu,
alegres, com a bandades
d'ocellets deixant el niu.

Preneu vol, i de ma bella
reconduïu-vos dintre el cor,
i allí soletes amb ella,
parleu-li del meu amor.

Puix ja ho sabeu, expliqueu-li
el que és estimar i sofrir;
aneu, cançons i digueu-li
el que jo no li'n sé dir.

Fes-te soci de l'Orfeó Català. Fes del Palau casa teva.

Gaudeix d'invitacions, descomptes
i més avantatges per només 60 euros l'any
(10 euros, menors de 35 anys).

Uneix-te ara!

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

Dimecres, 18.12.24 – 19:30 h

Petit Palau

Enigma Garreta

Paula Blanco, *actriu*

Roger Padullés, *tenor*

Francisco Poyato, *piano*

Cançons de Juli Garreta

Preu: 15 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Mecenes col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – CECOT – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Eurofirms Group – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Colonial – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – Mª Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – M^a. del Carmen Pous Guardia – Joaquim Uriach Torello

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Zacaries Benamiar – Pepita Izquierdo Giralt – Jordi Simó Sanahuja – Salvador Viñas Amat – Gemma Borràs i Llorens

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

